

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad. 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centiem.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiem.

De reclamen, per drukregel 25 centiem.

De Postrijder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, aankondigen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 30 JUNIJ.

De hyperieten!

De liberaters hebben den toon van hunnen victorie-zang sedert eenige dagen merkelyk laten zakken.

Nog maar drie weken geleden spuwde de onbeschofte Delhougne in de liberaters-meeting van Gent de volgende wanklanken uit: « het beheer van katholieken is onmogelyk; en kwamen zij ook bij verrassing boven, de Koning zou niet durven hun het bestier overgeven; wij smeten ze met geweld van huane zetels... De katholieken zijn eene schande voor het land... Het is eene partij zonder vaderlandsliefde... »

En de liberatersche schryfvelaars van het gansche land, die vet betaalde makelaars van het gouvernement, voor wie het ministerie « geld genoeg heeft, » gelijk het onlangs de fransche M. Rogier zeide, riepen te zamen: bravo! bravo! aan M. Delhougne!...

Het goddeloos vuilblad, de *Echo du Parlement*, schaamde zich niet te schrijven: « Voortaan heeft de katholieke partij alle recht verloren. De kiezers hebben ons de schitterendste victorie gegeven, en zij zouden het ons tot lafhertigheid rekenen zoo wij nu nog aarzelden ons gansche programma ten uitvoer te brengen... Het rijk der katholieken is voor altoos verdeeld! »

En de liberaters gazetten zongen in koor: het rijk der katholieken is verdeeld! Weg met de katholieken!!

Die woeste zang duurde zoo een veertien dagen; maar ziet op eens wordt er een ander lied door de ministerieele voorzangers aangeheven en het gansche land door nagezongen. Het zou betreurenswaardig zijn, indien in de gewichtige omstandigheden waarin Europa thans verkeert alle Belgen aan welke partij zij ook toebehooren zich niet rond het vaderland schaalden... Onze veiligheid, ja, ons bestaan hangt af van onze eendracht. Als het dierbaar vaderland in 't spel is moeten alle partijen hunne persoonlijke grieven aan kant stellen en hunnen onderstand geven aan het gouvernement des Konings...

De hypocrieten! Gisteren waren wij « de schande van het land, » de partij zonder vaderlandsliefde. — Gisteren dwongen de kiezers hen het gansche programma uit te werken, dat is, de katholieken te berooven van het bezit hunner weldadigheids gestichten, van het bestier hunner studie-beurzen, van het genot hunne kerkhoven, van de regering hunner kerken, van hun recht in het onderwys! — En vandaag zijn wij « Belgen, allen kinderen der zelfde moeder, verdedigers van het vaderland!... »

DORPSVERHALEN,

DOOR J. RENIER SNIEDERS, DOCTOR TE TURNHOUT.
NEEL, DE KLEERMAKER.

Ik heb nog wel eens het een en ander verteld uit de Belgische revolutie van 1830, hetgeen hier en daar nog al bijval scheen te vinden; daarom ga ik ook eens in mijn geheugen bladen, en u iets mededeelen uit dat merkwaardig tijdstip.

Merkwaardig tijdstip? Ja, dat was het, bijzonderlijk in de Noord-Nederlandsche dorpen, welke langs de Brabandsche grenzen liggen. In het dorp, hetwelk ik bedoel, werd er misschien, sedert drie honderd jaren, nooit minder gewerkt, en gewis nooit meer gedronken, dan gedurende de eerste maanden, welke de revolutie opvolgden. Nooit was de jeneverkroeg ledig, des avonds altijd de hierwinkel geptopt, om er het nieuws van den dag te hooren.

Hij, die vijftien stuivers te veel had kocht eene duitsche pijp, hing een nieuwen tabakzak aan een der knoppen van zijn wambuis, en ging naar de kompanie, om er de kranten te hooren lezen. Terwijl de schoolmeester, of in zijne afwezigheid zijn plaatsvervanger Neel de kleermaker, de hoes van de gulden Fleisch, de oude Noordbrabander las, vertoerde zich niemand: de klanten vergaten hunne pinten en pijpen, de huisvrouw bleef met haren half geschelden aardappel en mes in hare handen zitten luisteren, en de twee dochters staken zich, bij vergissing, elk oogenblik met hare naalden in de vingers.

De Postrijder van Antwerpen las men ten minste tweemaal, en bij elke lezing klapte het gezelschap in de handen.

Welke veropenbaring! welke belijdenis! Hoe! die groote mannen, die de katholieken in den ban der maatschappij sloegen, zijn dus onbekwaam het vaderland zonder hun te reddlen?

Hoe! die schreeuwers, die gisteren het gansche land voor hun hadden, zijn gedwongen eenen oproep te doen aan onze vaderlandsliefde?

Hoe! die uitjouwens van vier millioenen katholieken schamen zich niet des noods den bijstand hunner slachtoffers af te bedelen?...

Of, was misschien hunne victorie slechts valsch bedrog? Hunne sterkte slechts zwetsery?

Is het wel niet zuivere vaderlandsliefde dat de fransche minister en een hoop vreemde schijvers zoo veel bekommernis aan den dag leggen? Zouden zij ons misschien niet willen wijs maken dat zij het vaderland zijn om ons zoo te dwingen hunne affairen te helpen bewerken?

O! dan vergissen zij zich! Neen! zij zijn het vaderland niet, die vreemdelingen die zich door list en bedrog aan de belgische natie opgedrongen hebben!

Zij zijn het vaderland niet, dat kasseministerie met zijne aanhangers welke de gansche natie onder hunne klauw doen zuchten!

Hen ondersteunen kunnen of mogen wij niet; maar zoo zij wezenlijk met edele gevoelens bezield zijn, dat zij eerst de macht afstaan en dezelve geven aan rechtzinniger mannen, het betrouwen der gansche natie waardig; dan zullen de katholieken toonen, zonder hunnen oproep, hoe zij goed en bloed voor het echte vaderland weten op te offeren.

Italië en Venetië.

Zooals te voorzien was, hebben de bewegingen op het oorlogstoonel in Italië eenigen stilstand ondergaan ten gevolge des veldslags van Custoza. Teruggeslagen met eene ontzagelijke menigte dooden en gekwetsten, en terug geweken aan geene zijde van den Mincio, moet Victor-Emmanuel natuurlijker wijze eenige rust gunnen aan zijne troepen, alvorens eene nieuwe pooging tegen den Vierhoek te beproeven, immers bijaldien hij daartoe nog den lust en den moed zou hebben.

Het middelpunt zijns legers hervormt zich nu in de grensplaatsen langs den Mincio, op Italiaansch grondgebied. In weêrwil zijner zegepraal, heeft het oostenrijksche leger gene aanvallende houding genomen, noch den vijand over de rivier vervolgd; het schijnt dat de Oostenrijkers zich in Bohemen, op hun eigen grondgebied zullen houden, ten einde aan Frankrijk geen het minste voorwendel

Wat was er ook schooner, om te hooren, dan die fiksehe artikelen, waarin men zoo schoon en duidelyk al het nieuws voor den dag wist te brengen!

Ik weet niet meer hoe al die kranten heetten; maar men las er van tijd tot tijd, die beweerden, dat een Brabander wel tien Hollanders baas kon worden, en dat deze laatsten vier magen en maar één hart hadden; dat de prins en het gouvernement... neen! ik wil het niet herhalen, het was dikwijls al te ruw en al te dwaas.

Neel, de kleermaker, beweerde, dat indien men hem aan het hoofd van een paar honderd Brabanders wilde stellen, hij de zaak wel zoude klaar krijgen, en herhaalde elke avond, dat de vrienden, zoo als hij de opstandelingen noemde, niet zouden toeven op te dagen. Neel deed verstaan, dat hij dat alles wist van het gouvernement provisoire, met hetwelk hij in geheime verstandhouding stond. Wanneer de hoes van de gulden Fleisch, op dat kapittel kwam, ging niemand naar huis; was het des voormiddags, dan liet men de soep koud worden en des avonds ging men niet dan lang na twaalf te bed.

De dorpspastoor, welke al die ongeredeldheden van leven met weemoed aanzag, deed elken zondag een sermooen, dat hij met opzet tot den middag rekte, om de parochianen te beletten nog voor den middag naar de herberg te gaan; maar ja wel! wie zoude er in dien tijd zich aan de soep gezet hebben, zonder de maag wel en deugdelyk met een glas jenever te hebben voorbereid? Kortom de brave pastoor kon er niets aan doen; hij won er niets bij, dan enkel de toenaam van *kaaskop*, welke Neel de kleermaker hem had toegeworpen. Doch indien de mannen de wijze raadgevingen van den pastoor

eener gewapende tusshenkomst aan de hand te geven.

Het eerste doopsel van het Italiaansche leger is bloedig geweest, doch het heeft zich goet verdedigd en is in goede orde terug getrokken. De worsteling der divisie Durando, die gedeeltelyk in de pan gebakt en vernield is geworden, en de hardnekkige verdediging der drie eerst veroverde standpunten, bewijzen dat van weerskanten met onverschrokken moed gestreden is.

Men heeft heden nog geene stellige inlichtingen wegens het legercorps van generaal Cialdini aan de Pô, dat, zoo men weet, het centrum van Victor-Emmanuel ter hulpe moest komen op den Mincio, doch daarin mistukt is of verhinderd is geworden. Eene depêche, gisteren naar Parijs gezonden, zegt dat Cialdini zijne eerst genomen standpunten bezet houdt.

Heden verwacht men in Parijs de eerste officieele verslagen over den veldslag van Custoza en de uitgebreide rapporten der korps-overheden.

Men weet reeds dat de drie legers, met dewelke Victor-Emmanuel in het Venetiaansche is gevallen, 120,000 man tellen en de verliezen aan oorlogsmateriaal niet zeer aanmerkellyk zijn.

Echter is men minder gerust aangaande Cialdini en zijne zijdewaartsche beweging om den oorlog te voeren op een slecht terrein en in eene ongezone luchtstreek. Naar men verzekert, wil Cialdini eene « heldhaftige dwaze streek » begaan, die in het Italiaansche hoofdkwartier veel onrust verwekt. Niet alleen moet de overtocht der Pô op verschillende punten bewerkstelligd worden in de omstreken van Polesella, maar als men er over zal zijn is er nog niets gedaan.

Die rivierstroom is op sommige plaatsen zeer diep; op andere punten stroomt hij over zijne oevers en vormt er moerassen en waterplassen en eene menigte kleinere riviertjes en kanalen die op andere plaatsen naar de hoofd-rivier terug vloeijen. Zonder regen wast en valt die rivier, even als de waters onderhevig aan de ebbe en vloed der zee.

De groote vraag is nu, of Cialdini de dwaasheid zal begaan, na den mislukten aanval van het centrum in den Vierhoek, om zich te gaan meten met de twee oostenrijksche brigaden, die hem tusshen de sterke vesting Legnano en de stad Rovigo afwachten; ofwel dat hij de bewegingen zal volgen, langs de kust der Adriatische zee, van de Italiaansche vloot, die, zoo men weet 26,000 man landingstroepen aan boord heeft.

in den windsloegen, waren toch de huismoeders volstrekt van zijn geroelen. Antje, de vrouw van Neel den kleermaker, zette twintig maal daags de handen op de heupen, en deed het er gaan als een laatste oordeel, om haren man de zottennijnt uit het hoofd te krijgen; maar ja wel! Neel werd allengs hoe meer overdreven, hoe stugger.

— Gij kent niets van de politiek, zoo min als de pastoor, schreeuwde haar de driftige kleermaker tegen; gij zijt ook al maar een *kaaskop*, met uwe geelachtige linten om uw hoofd... en *à propos* van al dat gefladder van lintjes en strikjes, gij zoudt mij oneindig verplichten, die voddertien maar daar te laten.

— Neel, gij zijt gek! antwoordde hem zijn vrouwwtje bedaard.

— Laat die wonderlijke kleuren van uwe muts! ging Neel voort.

— Maar, mijn God, waarom toch? Wat? ik zou de linten niet dragen, die mijne grootmoeder zaliger vijftien jaren geleden?... — Grootmoeder had geen hart, geene ziel, en was ook al een *kaaskop*....

— Zij was er niet te erger om.

— Daar hebt gij het al weêr... Zie, die vrouw, met haar oranjestrikken, maakt mij nog duivelsch....

— Indien gij wat minder jenever dronkt, zoudt gij....

— Indien gij wat minder praat hadt, zoudt gij....

— Veel beter doen.

— Dat zegt gij daar wel, dat gij veel beter zoudt doen.

— O, die Brabanders! zuchtte Antje.

— Dat zijn mannen! riep Neel op eenen

Bedreiging tegen het leven van von Bismark.

Men leest in de *Daily-News* van 21 junij: « Gisteren verscheen voor de correctie-rechtbank van Brighton, onder mandaat van arrest, Wilhelme Gøerge, een acht-en-twintig jarige jongeling, die sedert eenigen tijd te Brighton verbleef, waar hij muzieklessen gaf.

« Hij was beschuldigd aan graaf von Bismark, eerste minister van Pruisen, eenen brief geschreven te hebben waarin hij hem met den dood bedreigde.

« De gevangene heeft geen enkel woord gesproken van de beschuldiging tegen hem uitgebracht, en is dan ook verzonden geworden voor de aanstaande assisen.

« Echter is het hem toegelaten tot zijne veroordeeling onder borg vrij te blijven, misgaders voor zijn aandeel eene som te storten van 500 p. st. en daarenboven nog twee andere borgstellers te brengen, welke ieder eene som van 250 p. st. moesten neerleggen. »

Zaehier den brief dien hij aan von Bismark zou geschreven hebben:

« Bismark!

« Ongelukkig zijt gij *ditmaal* het gevaar ontkomen. Wees gewaarschuwd, dat er nog patriotten bestaan, die niet bevreesd zijn, een einde aan uw ellendig leven te maken. Mijn waarde, onvergelykelyk vriend Ferdinand Blund heeft mij geleerd, hoe gij te treffen zijt.

« Gij moet u thans op dolken en vergif voorbereiden.

« Ik zal u niet missen.
« Neem afscheid van de wereld.
« Vloek en schande trefte uwe nagedachtenis.
« Eenwege hant jegens allen, die den naam Hohenzollern of Bismark voeren.
« Dit heb ik gezworen. »

Landbouw kronijk.

Alhoewel de berichten over den toestand van den oogst in 't algemeen voordeelig luiden, zijn de graanprijzen lichtelyk gezegen op al onze markten, alsook op die van Frankrijk, Italië en Duitschland. Onder andere oorzaken, wijst de landbouw-correspondent der *Independence* op de onbetwistelyke vermindering van den voorraad en op de voorwaardelyke koopden tegen het geval van oorlog gesloten werden. De financie-krisis in Engeland en de vrees welke in dat land heerscht hebben mede hunnen invloed gehad. Indien het geld minder schaarsch en minder duur geweest ware onze naburen zouden meer deel genomen hebben aan de verhandelingen in graan en voeder, en zij zouden het overtal van de vragen hooren dat der aanbiedingen hebben vermindert, welk overtal, gevoegd bij de vrees voor ongunstig weder en voor eene europesche verstooring, aanbieding heeft gegeven tot den opslag, die zich zoo even heeft voorgedaan.

zegevierenden toon: die er durven op te kloppen.... die met honderd man, duizend en nog meer orangisten weg jagen....

— Mogelyk, onderbrak Antje.

— Die de kopstukken van het gouvernement op hun jak komen zittent....

— En wat scheit u dat?

— Die zich hebben vrij gevochten, en den geheelen dag staan te dansen om de vrijheidsboomen....

— Een schoon genoege!

— Die het beroemdste volk der aarde gaan worden....

— Als er Holland niet was.

— Orangist.... *kaaskop*....

— Dat zeg ik nog! herhaalde Antje.

— O, dat wijf! schreeuwde Neel, terwijl hij naar de tafel in de herbergkamer liep, en er den *Bredasche Courant* verwoed in duizende stukken scheurde.

Antje zat te lagchen dat zij schokte, om de woede van haren man; Neel riep bij kris en kras! dat men den *Bredasche Courant* zou opzeggen; of dat hij dat oranje-blad telkens zou van een rukken en in het vuur smijten.

— Dat zeg ik! riep Neel; en leve de Potter!

Daarmede liep hij kwaad als een duivel de deur uit.

In dien tijd waren de Noord-Nederlandsche grenzen nog door geene troepen bezet: de dorpen hadden derhalve vrij doen: men schimpte op Holland, men dreef den spot met het leger, men zang Belgische vrijheidsliederen, en men riep: leve de Potter! Overal had men een voorraad van Brabandsche kokarden en van vlaggen, welke men in gereedheid hield, om bij de eerste verschijning der Belgen, langs het foronepit uit